

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 378/2020-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 45/2019 a jeho uznesením zo 17. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 45/2019 a jeho uznesením zo 17. decembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ si ako *ex offio* ustanovený obhajca obvineného v trestnom konaní návrhom doručeným okresnému súdu 9. augusta 2019 uplatnil trovy obhajoby, ktoré okrem iného pozostávali aj z odmeny podľa § 14 ods. 7 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Okresný súd uznesením č. k. 5 T 45/2019-184 zo 7. októbra 2019 (ďalej len „uznesenie zo 7. októbra 2019“) sťažovateľovi nepriznal odmenu podľa § 14 ods. 7 vyhlášky s odôvodnením, že nebol účastný na uzatvorení dohody o vine a treste medzi prokurátorom a obvineným z 3. mája 2019 a v tom čase nebol ustanovený za obhajcu. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením zamietnutá s poukazom na správnosť a zákonnosť uznesenia zo 7. októbra 2019.

3. Napadnutým uznesením okresný súd mal porušiť sťažovateľove práva, pretože sa natoľko odchyľil od znenia príslušného ustanovenia, že poprel jeho účel a význam, jeho interpretácia a aplikácia § 14 ods. 7 vyhlášky v sebe zahŕňa svojvôľu a arbitrárnosť. Odôvodnenie je strohé a nedostatočné. Podľa sťažovateľa odmena podľa § 14 ods. 7 vyhlášky patrí obhajcovi, ak bola súdom schválená dohoda o vine a treste, bez podmienky účasti na uzatvorení dohody na prokuratúre. Podľa výkladu okresného súdu by nárok na takúto odmenu nemal ani obhajca, ktorý bol prítomný pri uzatvorení dohody o vine a treste na prokuratúre. Včasnosť podania ústavnej sťažnosti sťažovateľ odôvodnil poukazom na doručenie napadnutého uznesenia 23. januára 2020. Iné opravné prostriedky ani právne prostriedky na ochranu základných práv a slobôd nemôže uplatniť.

4. Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu prijať nález, ktorým vysloví, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 45/2019 porušil práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Navrhol ústavnému súdu zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5.1 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. V súlade s čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

7.1 Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

7.2 V súlade s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

8.1 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

10. Z ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike (princíp subsidiarity) vyplýva, že ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

11. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 Posúdenie náležitostí ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd na úvod konštatuje, že podanie sťažovateľa je ústavnou sťažnosťou v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde. Ústavný súd pri skúmaní splnenia zákonom ustanovených podmienok konania zistil, že ústavnú sťažnosť podala oprávnená osoba – sťažovateľ ako obhajca, teda subjekt trestného konania v časti o trovách konania (§ 122 zákona o ústavnom súde), a návrh je prípustný (§ 55 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ je advokátom zapísaným v zozname advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou, preto nemusí byť v konaní zastúpený (§ 34 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd zistil, že ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), ale neobsahuje všetky všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123 zákona o ústavnom súde).

13. Samotný návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), má byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Požiadavka jasného formulovania petitu je významná aj s ohľadom na § 45 zákona o ústavnom súde, pretože sťažovateľ tým vymedzuje ústavnému súdu rozsah prieskumu jeho návrhu, ktorým je ústavný súd viazaný. Ústavný súd je oprávnený rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a to len vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, I. ÚS 117/2019). V petite majú byť v podstate stručne zhrnuté sťažnostné požiadavky uvedené v odôvodnení ústavnej sťažnosti, s ktorými by mal byť v súlade.

14. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ je zároveň kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom). Osobitné postavenie advokáta ako odborného subjektu oprávneného poskytovať právne služby zohľadnil zákonodarca v konaní pred ústavným súdom tým, že ho zbavil povinnosti nechať sa zastupovať iným advokátom. Tomuto privilégiumu nedostupnému iným osobám by mala zo strany advokáta zodpovedať potrebná miera starostlivosti, aby jeho podania adresované ústavnému súdu boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre splnenie zákonom ustanovených náležitostí procesných úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade platí zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelým patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta; I. ÚS 603/2017).

15. Formulácia petitu ústavnej sťažnosti uvedená v jej bode IV pod číslom 1 nezodpovedá požiadavke presnosti a zrozumiteľnosti vo väzbe na osobitné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 123 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ sa v navrhovanom petite domáha vyslovenia porušenia označených práv v konaní vedenom okresným súdom, čo by naznačovalo, že namieta postup okresného súdu. Na druhej strane v časti petitu

označenej číslom 2 navrhuje zrušiť konkrétne rozhodnutie vydané v označenom konaní. V dôvodoch ústavnej sťažnosti vyslovuje presvedčenie o porušení svojich práv napadnutým uznesením, čo nasvedčuje tomu, že napáda označené právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu. Formulácia petitu je preto nejasná, čo by mohlo viesť k výzve sťažovateľa podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde na odstránenie uvedeného nesúladu, pretože nejde o neodstrániteľný nedostatok.

16. V konaní pred ústavným súdom však môžu prevážiť hľadiská procesnej efektívnosti a rýchlosti konania, keď ústavný súd rozhodne o podanej (neúplnej) sťažnosti aj bez odstránenia nedostatkov podania. Je to tak v prípade, keď ústavný súd dospeje k záveru, že ani doplnenie sťažnosti by za žiadnych okolností nebolo spôsobilé privodiť sťažovateľovi úspech pri predbežnom prerokovaní jeho sťažnosti. Podľa ústavného súdu je takýto postup ústavného súdu odôvodnený aj v tomto prípade, pretože po vecnom preskúmaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

17. Podľa sťažovateľa postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 45/2019, resp. napadnutým uznesením okresného súdu odchyľujúcim sa od príslušného zákonného ustanovenia a popierajúcim jeho účel a význam došlo k porušeniu označených práv, interpretácia a aplikácia zákonného ustanovenia je svojvoľná a arbitrárna, odôvodnenie je strohé a nedostatočné.

18. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového

stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

19. Základného práva priznaného čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v súlade s čl. 51 ústavy len v medziach zákonov, ktoré ustanovenia čl. 46 vykonávajú. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba uplatní svoje právo v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami, orgány súdnej moci majú povinnosť umožniť každému, aby sa uplatnením práva zaručeného čl. 46 ústavy stal účastníkom súdneho konania (II. ÚS 14/2001), teda aby mal prístup k súdu. Druhou zložkou práva na súdnu ochranu je súhrn procesnoprávných požiadaviek na kvalitu samotného súdneho konania, aby bolo spravodlivé.

20. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky

účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

21. Svojevôľa (arbitrárnosť) sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách: v podobe procesnej svojvôle, teda hrubého alebo opakovaného porušenia zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo v podobe hmotnoprávnej (meritórnej) svojvôle, teda extrémneho nesúladu medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012).

22. Pojem svojvôle, ktorý vo svojej judikatúre zdôrazňuje ústavný súd, súvisí s rozsahom prieskumnej pôsobnosti ústavného súdu vo vzťahu k právnym (a skutkovým) záverom iných orgánov verejnej moci. Ústavný súd je totiž v zmysle čl. 124 ústavy povolaný na ochranu ústavnosti, nie zákonnosti, preto nie je v prvom rade oprávnený vykladať podústavné právo, ale len sledovať zlučiteľnosť výkladu iných orgánov verejnej moci a postupu, ktorým sa k svojim záverom dopracujú, s ústavou, ústavnými zákonmi a medzinárodnými zmluvami, ktoré majú prednosť pred zákonmi. Nie každú nezákonnosť

totíž možno automaticky považovať aj za porušenie ústavnosti (porov. II. ÚS 23/96, č. 6/1997 Zb. ÚS).

23. Rozhodovanie o náhrade trov trestného konania vrátane rozhodovania o odmene za obhajobu (*ex officio* ustanovenému advokátovi) je nepochybne súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní ochrany základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), podľa názoru ústavného súdu porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

24. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/08) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

25. Vychádzajúc z takto daných mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením namietaného uznesenia. Okresný súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu zo 7. októbra 2019 podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). V odôvodnení uviedol zhrnutie obsahu uznesenia zo 7. októbra 2019, ktorým okresný súd sťažovateľovi priznal ako trovy obhajoby spolu sumu 126,85 €. Zhrnul obsah jeho sťažnosti namietajúcej nepriznanie odmeny podľa § 14 ods. 7 vyhlášky (vo výške 286 €) s poukazom na zúčastnenie sa verejného zasadnutia 2. augusta 2019 o schválení dohody o vine a treste a poukazom aj na nemožnosť reštriktívneho výkladu ustanovenia vyhlášky. Po uvedení relevantnej právnej úpravy Trestného poriadku okresný súd uviedol výsledok prieskumu správnosti výrokov uznesenia zo 7. októbra 2019 a jemu predchádzajúceho konania

s výsledkom, že sťažnosť nie je dôvodná. Správnosť a zákonnosť vnímal pri výške odmeny podľa vyhlášky za jednotlivé úkony právnej služby. V časti nepriznanej odmeny podľa § 14 ods. 7 vyhlášky sa stotožnil s názorom vyššieho súdneho úradníka, že sťažovateľovi odmena za tento úkon nepatrí, pretože nebol účastný pri uzatváraní dohody o vine a treste 3. mája 2019 medzi prokurátorom a obvineným a v tomto čase ešte nebol ustanovený ako obhajca obvineného. Poukázal na odôvodnenie k novele vyhlášky účinnej od 1. januára 2006, zavádzajúcej predmetnú odmenu vo výške 6-násobku základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v prípade schválenia dohody o vine a treste pred podaním obžaloby a na motivačný charakter tohto ustanovenia pre advokátov, aby podávali podnety na uzavretie dohody. V tomto prípade k uvedenému podľa okresného súdu nedošlo, pretože k uzatvoreniu dohody došlo za prítomnosti iného, predchádzajúceho advokáta, ktorého ustanovenie bolo zrušené pre zánik dôvodov nutnej obhajoby. Sťažovateľ bol za obhajcu ustanovený kvôli opätovného vzniku dôvodu nutnej obhajoby a za jeho prítomnosti okresný súd schválil uzavretú dohodu o vine a treste, a preto považoval uznesenie zo 7. októbra 2019 za správne a zákonné.

26. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti obsahujúcej argumenty zhodujúce sa s argumentmi v sťažnosti adresovanej okresnému súdu ústavný súd na podklade napadnutého uznesenia už pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že zamietnutie sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti uzneseniu zo 7. októbra 2019 nevyústilo v okolnostiach posudzovanej veci do porušenia jeho práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie zo strany okresného súdu. V napadnutom uznesení ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okresný súd aplikoval na zistený skutkový stav relevantnú zákonnú úpravu, vysporiadal sa so všetkými podstatnými argumentmi sťažovateľa a z uznesenia je zrejmé, akými úvahami sa riadil pri právnom posudzovaní veci. Vyjadril sa k podstatnej námietke o reštriktívnom výklade dotknutého ustanovenia, jasne odôvodnil svoj postup a právne posúdenie pri preskúmaní uznesenia zo 7. októbra 2019. Argumentácia okresného súdu o účele zavedenia dotknutého ustanovenia o zvýšení odmeny obhajcu presvedčivo spochybňuje vznesené námietky sťažovateľa o nepodmienení priznania odmeny účasťou obhajcu na uzavretí dohody

na prokuratúre. Okresný súd preto dotknuté ustanovenie, ktoré výslovne neupravovalo vzniknutú skutkovú situáciu, interpretoval a aplikoval ústavne korektným spôsobom, zohľadnením jeho účelu a zmyslu. Odôvodnenie je dostatočne konkrétne k vzneseným námietkam, logicky je súladné a celkovo je zrozumiteľné.

27. S prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu